

За нешто више од месец дана навршава се година од масовних убиства у Основној школи "Владислав Рибникар" у Београду и селима Дубона и Мало Орашје, а ништа се суштински није променило, оценио је адвокат Божо Прелевић. Одузимање оружја не може да буде једина мера и не може изазвати промену која је битна, а то је промена матрице насиља у којој се налазимо, сматра он.

Апелациони суд у Београду потврдио је оптужницу против Уроша Блажића који је осумњичен за масовно убиство у Дубони и Малом Орашју, а на питање зашто је требало скоро годину дана да она буде потврђена, Прелевић је у емисији Дан уживо на Н1, рекао да то питање рада тужилаштва и комплексности доказа,

„Мислим да је тај случај поприлично комплексан и питање је колико је било потребно вештачења – балистичких, судско-медицинских, токсиколошких, питање је да ли је тужилац само то радио или и друге предмете уз то. Такође, сам поступак одобравања од стране суда захтева извесно време“, објаснио је Прелевић.

Он, међутим, каже да га брине да нећемо сазнати шта је централни узрок одлуке неког ко има 13 или мање од 21 годину да почини ту врсту кривичног дела – шта је у његовој глави, ко је произвео такву особу, ко је морао да „упали лампице“ раније.

„Када би смо утврдили шта је у његовој глави или оних шта мисле да могу да реше нешто на такав начин, одвајате да ли се ради о душевном обољењу или здравој особи која има потпуно одсуство емпатије. Одсуство емпатије је третирање људи као објеката. Ја имам осећај да су неки од тих починилаца тако третирали своје жртве, лица у која су пуцала“, истиче Прелевић.

Требало би, каже, да се уради социолошка анализа да би се упалили аларми или предупредило да се то више никад не деси.

Прелевић каже да су кривична дела која су се Блажићу стављала на терет пре масовног злочина били аларм, али, како каже, он је један у плејади бестијалних људи иза којих су остале жртве.

„Ми немамо одговоре шта је у главама тих људи када мисле да је то боље него живот“, наглашава Прелевић.

Ти људи, како је рекао, не размишљају о казнама, делу, нити о томе шта су урадили породицама покојника или својој. Врло је важно а тешко да они којима је то у надлежности да изађу на крај са несхватљивим утицајем трећег родитеља – друштвених мрежа и телевизије.

Прелевић наводи да имамо едукацију тих људи преко, пре свега телевизија са националним фреквенцијама чији је програм у значајном делу супротан интересима било ког грађанина Србије, док је школа, како оцењује, гурнута на маргине, изгубила васпитну и образовну улогу.

Саговорник Н1 не види да се ишта променило за годину дана, колико се ускоро навршава од два масовна убиства која су потресла Србију.

Одузимање оружја не може да буде једина мера и не може изазвати промену која је битна а то је промена матрице насиља у којој се налазимо. Школе функционишу по истом принципу, центри за социјални рад су затрпани, телевизије које пропагирају насиље то раде и даље. Имам осећај да о овим грађанима нико не брине, истакао је Прелевић.

Навикнута беспомоћност

Прелевић је казао да не верује у ситуацију навикнуте беспомоћности и да морамо да почнемо да мењамо ситуацију.

„Нисмо толико немоћни. Али верујем да акција (промене) не може да се спроведе без државе, савршене анализе зашто деца постављају питање шта да радим ако неко хоће да га убије. То је често питање данас, шта да му одговорите. Зашто деца мисле да је школа небезбедна, зашто има продаје дроге“, наводи Прелевић.

Сматра, међутим, да нема ни плана, ни извештаја, ни резултата, ни акције да се нешто битно измени, већ то остаје на сјајним људима, односно појединцима ентузијастима.

(Н1)